

Етапи мого дорослішання Швидко минули літа від першого дзвоника. Ніби вчора мама привела мене до першого класу. Я була щаслива та трішечки перелякана. Що чекає мене? Яка вона перша вчителька? Та всі мої страхи відлетіли, як тільки я побачила її лагідну усмішку, добрі та веселі очі. Навколо мене такі самі як і я чепурні дівчатка з великими білими бантами, та хлопчики в охайних шкільних костюмах. Всі ми немов би відразу подорослішали.

Полетіли як метелики шкільні дні. Перші радощі від хороших оцінок, розчарування, хвилювання. Все це назавжди залишилося в моїй пам'яті. Звичайно і перша вчителька, яка була нам як мати. Ми всі їй розповідали, а вона вміла слухати та давати поради. Вона знала всі

наші секрети. Дуже сумно було розлучитися з нею, дорогою Ольгою Миколаївною.

В п'ятому класі пришла інша вчителька. Людмила Андріївна прийняла нас під свою опіку. Вона теж була по своєму турботливою. Ми з нею часто їздили на екскурсії. Ця вчителька навчила мене бути уважною до людей, знаходити ти зберігати друзів. Поступово настало зовсім інше, доросле життя. Дорослішали ми, дорослішали і наші проблеми. Нашій шановній Людмилі Андріївні часто доводилось допомагати нам їх вирішувати. Я дуже вдячна їй за те, що її надійне плече було завжди поруч. Швидко збігав час. І ось вже на вересневій лінійці привітав мене дев'ятий дзвоник. Цю лінійку я запам'ятаю на завжди.

Через рік потрібно було вирішувати, продовжувати навчання в школі чи вступати до якогось ВУЗу. Швидко збіг цей рік. Я вирішила залишитись в школі, але більшість моїх однокласників вирішили вступати до різних ВУЗів. Нажаль через відсутність певної кількості дітей, десятий клас у моїй рідній четвертій школі не відкрився. Знову потрібно було вирішувати, в якій школі продовжити навчання. Всією родиною ми вирішили що я буду продовжувати навчатись в чотирнадцятій школі гімназії В.Т. Сенатора.

І ось настав день, коли я першого вересня пришла до гімназії. З першого дня мені дуже сподобався особливий затишок, який був скрізь у гімназії. Я була приємно здивована, коли побачила свій просторий клас, а ще більшим було враження коли Людмила Георгіївна показала мені навчальну бібліотеку, В мене просто бракувало слів.

Але як і колись, давно, у першому класі, було трохи лячно. Мене хвилювало, як мене зустрінуть нові однокласники, вчителі. Та якби я знала наперед, які у мене будуть вчителі... З перших днів мені все дуже сподобалось. А головне – дисципліна. Вчителі вимогливі, але не суворі. Вчитись стало цікаво, оскільки я відчула себе потрібною, мені приділяють увагу, а вчителі завжди готові прийти на допомогу. Зокрема, Тетяна Павлівна – викладач алгебри і геометрії. Вона відразу помітила, що по цим предметам, мені потрібна допомога. Завдяки її допомозі ці предмети стали для мене цікавими і легшими. Також у цій школі я вперше почала вивчати німецьку мову. Я відразу полюбила цей предмет, завдяки викладачу німецької мови – Оксани Василівни, з задоволенням вивчаю цю мову. Ще я хочу сказати декілька слів про класного керівника. Людмила Георгіївна дуже турботлива. Мені дуже сподобалось, що вона не байдужа до життя

кожного учня свого класу.

Низький вам уклін, дорогі вчителі. Нехай завжди у вас буде бажання цікавитись життям своїх учнів. Саме головне що такого затишку і зручності для навчання не могло бути шановного директора гімназії – Дзевульської Олени Олегівни.

Гімназія найкраща! Іноді мені здається, що я потрапила у добру казку.

Світом править кохання!□□□□□□□□□□□□□□□□

Чому засмучена берізка,
гілки ти нахилила, схилилася на шлях.
Про що шепоче вітер,
хитаючи твій стан?

Через дорогу дуб могутній.
До тебе тягнеться гіллям.
Він, як і ти, теж невеселий
Він, як і ти, стоїть один.

В його гілках велика, сила.
Він в бурю стогне і кричить:»Кохая,
я тебе кохую,
берізонька моя, кохую».

Тобі так хочеться берізко,
Через дорогу перейти і пригорнутися до дуба
і закричать на цілий світ:»Кохая,
я тебе кохую, дубе мій, кохую».

І дні змінюються роками,
час тече немов ріка.

i

Давно нема берізки з дубом.

І тільки вітер нам співа.

Я теж кохую, як берізка,
я теж сумую, як вона.
Пролитись хочу я дощами
на плечі рідного його.

Я по його щоці сльозою

скотитись хочу, як роса.
Я до його руки, своєю рукою
торкнутись хочу, як вона.

Йому дарую свою зірку,
нехай його оберіга,
хай в радості із ним сміється,
хай плаче з ним,коли прийде біда.

Я подарую йому небо,
дзвін колосків в полях і спів пташок.
Нехай протягне лиш долоні-
я сонця світ на них проллю

.
Нехай все збудеться,що хоче,
нехай досягне він всього.
Я буду вслід йому ступати,
своїм коханням осіяти.